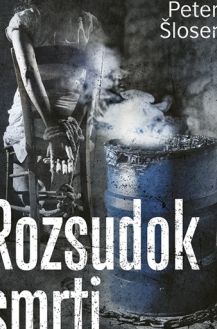

Číslo policajného spisu 8/2025

Peter
Šloser

Rozsudok smrti

Páchateľ: neznámy

ikar

Peter
Šloser

Rozsudok smrti

IKAR

Peter Šloser

ROZSUDOK SMRTI

Text © 2025 by Peter Šloser

Cover design © 2025 by Diana Delevová

Slovak edition © 2025 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0367-5

*Tak ako v každej rozprávke dobro víťazí nad zlom,
postavy, udalosti, a miesta deja sú vymyslené,
aj v tejto knihe dobro víťazí nad zlom, postavy,
udalosti a miesta deja sú vymyslené.
Alebo?*

PROLÓG

Oproti ére zločinnosti, ktorá na Slovensku vládla v 90. rokoch, sa v súčasnosti únosy osôb takmer nevyskytujú. Počas svojej policajnej kariéry som sa podieľal na vyšetrovaní niekoľkých prípadov, v ktorých išlo o život. Myšlienkou napísať tento román som sa pohrával už niekoľko rokov, teraz nastal správny čas.

V nasledujúcich kapitolách vás oboznámim s príbehom policajných vyšetrovateľov, ktorí v prípade vytýčili niekoľko verzií. Jedna z nich sa zaoberá otázkou, či ide o skutočný únos, alebo zinscenované zmiznutie na určitý čas. Pri písaní som načrel hlboko do spomienok a podobne ako pri predchádzajúcich knihách som oslovil niekoľko bývalých kolegov z Národnej kriminálnej agentúry, ktorí mi pomohli rozpamätať sa na dôležité detaily.

Významnú úlohu opäť zohrajú „kriví“ muži zákona z najvyšších poschodí policajného Olympu. Môžem prezradiť, že sa zúčastnia na únose azda oveľa vážnejšom, ako je únos človeka. Pomôžu uniesť spravodlivosť ľuďom, ľuďom, ktorých považujú len za figúrky na šachovnici.

Po prečítaní knihy privítam spätnú väzbu s názorom čitateľov, ktorý z opísaných únosov považujú za väčší zločin. Únos človeka alebo únos spravodlivosti?

POĎAKOVANIE

Ďakujem všetkým čitateľom za záujem o moju tvorbu prešpikovanú skutočnosťou. Bez skutočnosti by neexistovali šloserovky ani Peter Šloser. Teším sa na ďalšie osobné stretnutia na knižných podujatiach aj po vydaní tejto knihy.

KAPITOLA PRVÁ

K bývalému hraničnému priechodu v Trstenej sa približovala biela dodávka bez firemného označenia. Vodič si naposledy potiahol z cigarety, ohorok vyhodil cez pootvorené okno, v spätnom zrkadle skontroloval v tme miznúci žeravý predmet. Cesta zívila prázdnotou, Slováci, ktorí strávili deň na poľských trhoch, si práve v obývačke zapínali večerné spravodajstvo. Vozidlo prekročilo štátnu hranicu, mobilná aplikácia vydala výstražné upozornenie. Pozrel na displej avizujúci blízkosť policajnej hliadky.

„Doriti,“ vyletelo mu z úst, náhle znížil rýchlosť.

Cestu poznal dokonale, absolvoval ju niekoľkokrát mesačne. Vedel, že asi o sto metrov je odbočka vpravo, spomalil, zapol smerovku. Tá v okamihu upovedomila okolie o zmene smeru jazdy. Vodičovú pozornosť upútalo silnejšie svetlo červenej farby, policajt v reflexnej veste ho svetidlom vyzýval, aby zastavil.

„Dopekla,“ udrel dlaňou po volante, opakovane stúpал na brzdomý pedál. Zastal na krajnici, zapol výstražné smerovky, stiahol okno, pohľadom sledoval blížiacu sa dvojicu narušiteľov pokojnej cesty.

„Dobrý večer, pán vodič,“ oslovila ho policajtká, jej kolega smeroval s baterkou k zadnej časti vozidla. „Predložte osobné doklady plus doklady od vozidla.“

„Nech sa páči,“ so strojeným úsmevom natiahol ruku cez okno.

Odstúpila o dva kroky, doklady mierne naklonila k predným svetlám dodávky, pohľadom zavadila o evidenčné číslo. „Pán Lukáš Holec,“ zdvihla obočie. „Dodávka nie je vaša?“

„Patrí kamarátovi, občas mu pichnem furmankou do Poľska alebo kde potrebuje.“ V spätnom zrkadle pozoroval vracajúceho sa muža v uniforme.

„Dúfam, že neprevádzate migrantov,“ prevzal policajt iniciatívu.

„Nie, nie, veziem paplóny,“ usmial sa silene.

„Otvorte ložnú plochu,“ vyzval ho, sledujúc jeho ruky.

„Bez problémov,“ siahol do odkladacieho priečinku dverí.

„Moment!“ Policajt ľavou rukou otváral dvere, pravou siahol na služobnú zbraň v puzdre.

„Chcel som vytiahnuť kľúče od visiaceho zámku,“ ustrnul Holec, čakajúc na pokyn.

„Okej,“ dostal povolenie mužského člena hliadky, dohliadajúceho na jeho pohyby.

„Idem pred vami?“ pomaly vystúpil so štrngajúcim zvážkom.

„Chod'te,“ naznačil mu obozretný policajt.

Vodič odomkol visiaci zámok, otvoril obe krídla dverí, vnútro ihneď osvietili služobné baterky.

„Vidíte, paplóny,“ usmial sa po odhalení preplneného priestoru.

„Máte doklady od tovaru?“

„Kúpil som ich na trhoch v Novom Targu, chodím tam skoro každú sobotu. Poliacy nedávajú pokladničné bloky,“ mykol ledabolo plecami.

„Trhy končia po obede, prečo idete tak neskoro?“

„Ako to poviem...“ usmial sa na policajtku. „Padol som do oka šikovnej Poľke, príjemné spájam s užitočným.“

„Požili ste pred jazdou alkoholické nápoje?“ nezaujalo ju sexistické zdôvodnenie.

„Nie, nie, vodičák ma živí,“ pokrútil rezolútne hlavou.

„Okej, zatvorte, skúsime fúknuť.“

Prešli k autu s blikajúcim majákom, policajтка vytiahla detektor na zistenie alkoholu v dychu, pridržiala ho pár centimetrov od vodičových úst.

„Zhlboka sa nadýchnite, fúkajte do otvoru päť sekúnd.“

Strážcovia zákona sledovali vodičov pokus, po ktorom sa ozvalo intenzívne pítanie.

„Prepáčte, nevládzem,“ ospravedlňoval nezdarené úsilie. „Som po chorobe.“

„Nehrajte to na nás, taký chlap to musí zvládnuť,“ opäť zdvihla detektor. „Ak sa chcete s nami zahrávať, pôjdeme na odber krvi.“

Jej slová zapôsobili priaznivo, druhý pokus sa vydaril.

„Nula celá nula,“ otočila displej ku kolegovi so spýtavým pohľadom.

„Skúsime ešte test na drogy,“ vyslal jej očný signál.

Policajтка otvorila dvere batožinového priestoru služobného auta, baterku namierila na vnútorný priestor. „Zabudli sme ich na oddelení,“ hlesla po krátkom hľadaní s vedomím, že išlo o jej povinnosť.

Veliteľ hliadky ju prepichol pohľadom, otočil sa k vodičovi, keď sa ozval hlas zo služobnej vysielacky. Policajti ustrnuli, započúvali sa do hlásenia operačného dôstojníka.

„Máte šťastie,“ zamával veliteľ hliadky vo vzduchu dokladmi.

„Koniec šikanovania?“ pozrel naňho vodič s výsmechom v očiach.

„Možno sa ešte stretneme,“ otočil sa, bez pozdravu odišiel.

Vodič s úľavou hľadel za vzdáľujúcim sa policajným autom s blikajúcim majákom, ktorého hliadku vyslali vykonať služobný zákrok do susednej obce.

KAPITOLA DRUHÁ

Pred reštauráciou s bowlingom prudko zastala čierna vyblýskaná limuzína s trojcípou hviezdou na prednej maske. Z predných dverí sa vynorili dvaja muži svalnatých postáv v tmavých okuliaroch a rozhliadli sa po okolí. Vodič otvoril zadné dvere, vystúpil chlap v čiernom kabáte pod kolená, rýchlym krokom v sprievode ochranky vošiel do reštaurácie.

Gorily mafiánskeho bosa ho nasledovali až k lietacím dverám s nápisom *Nezamestnaným vstup zakázaný*. Sledovali, ako prešiel kuchyňou, stratil sa z dohľadu za veľkou chladničkou. Nachádzali sa v domácom prostredí, kontrolovať šéfovu bezpečnosť viac nemuseli, zaujali miesta pri najbližšom stole.

Elitní policajti z Policajnej kriminálnej agentúry netušili, že v reštaurácii s vychýrenou pizzou, ktorú s obľubou navštevovali rodičia s deťmi, sa pravidelne stretávajú hlavy silnej bratislavskej zločineckej skupiny Sakáčovcov. Ich šéf vošiel do miestnosti pripomínajúcej nahrávacie štúdio. Steiny vrátane stropu boli obložené špeciálnymi zvukotesnými platňami medenej farby, vďaka ktorým sa prítomní cítili pri rozhovoroch absolútne bezpečne.

Šéf sa bratsky objal s chlapom podobného výzoru, posadil sa k stolu oproti nemu.

„Akú si mal dovolenku?“ spýtal sa pobočník.

„Bohovský som sa zrelaxoval, január na Mauríciu je na nezaplatenie.“

„Tuším ti zmizli aj vrásky z čela.“

„Neser ma, žiadne som nemal.“

„Pred dvoma týždňami som ich videl, slnko ich prekrylo, si opálený ako zo solárka.“

„Okej.“ Téma o pleti ho nezaujala. „Doma klope všetko podľa plánu?“ prešiel šéf k pracovným záležitostiam.

„Pozri sa sám,“ vytiahol športový vak, odzippoval ho, vysypal obsah na stôl. Drevený povrch pokryli desiatky zväzkov sto-, dvesto- a päťstoeurových bankoviek.

„Ako každý mesiac?“

„Tu je zoznam,“ položil na bankovky papier s množstvom mien a čísel.

„Super, prachy rozdelíme ako vždy, chlapi si zaslúžia odmenu za robotu.“

„Je tam o niečo menej ako minulý mesiac,“ upozornil zástupca.

„Dôvod?“ prudko zdvihol obočie.

„Posrali sa posledné tri dodávky s migrantmi.“

„Zase sa nám do biznisu serú policajti z PAKA?“

„Ešte horšie,“ zhlboka si povzdychol. „Aktivizovali sa kukláči z jednotky boja proti nelegálnej migrácii.“

„Chujovina, ich šéf by mi dal avízo.“

„Zlyhal, niečo sa posralo.“

„Dostali aj vodičov?“

„Dvaja zdrhli, jedného chytili.“

„Držal jazyk za zubami?“

„Hneď som mu poslal nášho advokáta, použil tradičnú báchorku o chlapoch, ktorí ho prinútili sadnúť za volant dodávky.“

„Je teda vonku?“

„Jasné, ďalšie prepravy som pre istotu dočasne stopol.“

„Múdro, vyriešim problém s ich šéfom.“

„Myslel som na to, za paušál, ktorý mu mesačne cáluje-me, očakávame adekvátnu protislužbu.“

„Minulý mesiac som mu niečo dokonca prihodil, mraučal mi za uchom, že žena túži po dovolenke v Karibiku.“

„Nech vráti prachy, niekoľko mesiacov bude fungovať za vatikánsku menu,“ reagoval zástupca nasrdene.

„Potrebujeme ho, vieš, aké je ťažké skorumpovať policajta, dávajú si fest bacha, od koho vezmú prachy. Bonzujú jeden na druhého, sú pomaly horší ako my.“

„Tak u tohto trtka to trvalo extrémne krátko, stačilo mu strčiť babu do postele a už s ním manipulujeme ako tínedžer s autíčkom na diaľkové ovládanie.“

„O to sme to mali jednoduchšie, lenže všetci nechľascú ako on,“ otvoril fľašu s minerálkou, nalial do pohárov. „Mali sme šťastie od Boha, že sme natrafili na takého tupca. Bodlo by nájsť podobného aj v PAKA.“

„O niekom by som vedel,“ pohladil si zástupca bradu.

„Musí byť aspoň v postavení vedúceho oddelenia,“ hlesol dôležito. „Len šéfovia majú všetky informácie z porád vedenia.“

„Riaditeľ Policajnej kriminálnej agentúry má údajne veľmi blízko k fľaške. Policajti hovoria, že jeho terapeut je Johnnie Walker, máva s ním sedenie každý deň.“

„To je veľká ryba, ako sa k nemu dostaneme?“

„Skúsme cez Fera Rusa, políciu má pod palcom.“

„Konkurenciu mám žiadať o pomoc?“ mal chuť odpľuť si pri mene mafiánskeho bosa z mesta Zobor, ktorý cez poskoka Roba Medera riadil policajného prezidenta.

„Iná možnosť mi nenapadá.“ Zástupca si uvedomoval, že šéf nemá v láske bosa z vidieckeho mesta, za aké považovali všetky okresy mimo Bratislavy.

KAPITOLA TRETIA

Dodávka riadená Lukášom Holecom minula dopravnú tabuľu s názvom mesta Ilava.

„Je to možné?“ znervóznel, keď v spätnom zrkadle pozoroval modro-červené majáky. Dodržiaval maximálnu povolenú rýchlosť v obci, spomalil dúfajúc, že policajti okolo neho preletia bez povšimnutia. „Je to možné?“ zopakoval otázku, keď sa policajné auto zaradilo pred dodávku a blikajúcim červeným nápisom STOP vydalo jasné pokyn. Zastal na krajnici, rozsvietil svetlo v kabíne, čakajúc na pokyny nepríjemných mužov zákona. Z auta vystúpili dve policajtky, čo v ňom vyvolalo nádej na úspešné vyjednávanie.

„Dobrý večer, pán vodič, predložte osobné doklady a doklady od vozidla,“ predniesla obligatórnu formulku.

„Bez problémov, veď je to v priebehu dvoch hodín tretíkrát,“ podával cez okno požadované dokumenty.

„Nie ste prvý, kto nám to oznamuje,“ odbila ho nezúčastnene. „Je vyhlásená celoslovenská akcia na migrantov a alkohol. Čo prevádzate?“ dotkla sa dlaňou boku dodávky.

„Dodávku plnú migrantov,“ zasmial sa. „Pri predchádzajúcich dvoch kontrolách ich vaši kolegovia nenašli.“

„Hneď sme si to mysleli,“ chápavo sa usmiala. „Odkiaľ idete?“

„Z poľských trhov veziem paplóny, som utáhaný ako sviňa, do odstavenia auta mi chýba posledný kilometer, tešil

som sa na sprchu, vtom ste sa objavili,“ zasypal ich informáciami, klipkajúc viečkami, akoby zaspával od únavy.

„Pokračujte, ste zrelý do postele,“ vrátila mu s porozumením doklady.

„Ďakujem, bodaj by ma zastavovalo viac policajtiiek, ako ste vy dve,“ naštartoval dodávku, mávnuc na pozdrav.

Prešiel cez najväčšiu svetelnú križovatku na hlavnom ťahu a odbočil vľavo, po necelých päťsto metroch zastal na parkovisku vedľa cesty. Sledoval dvoch chlapov, ako sa náhlivo približujú k budove so žiarivým červeným nápisom *Pohostinstvo*. Dostal chuť na pivo s čiapočkou z bielej peny, jeho práca sa však ešte neskončila. Vystúpil z auta, zapálil si cigaretu. Chladný januárový vzduch ho celkom prebral, nikotín povzbudil, stojac opretý chrbtom o dodávku sledoval prechádzajúce autá. Vtom na jednom zablikala smerovka, blížilo sa k nemu. Nespokojne zvrátil obočie pri pohľade na policajné majáky.

„Zdravím, zase vy?“ ohlásila sa z polootvoreného okna žena s výložkami na uniforme.

„Mám konečnú,“ tľapol rukou po kapote auta.

„Neodporúčam vám nechať v noci auto na tomto mieste. Ráno by ste mohli zistiť, že náklad zmenil majiteľa, a nám pribudne robota.“

„Vystrieda ma kolega, pokračuje s tovarom ďalej do Bratislavy.“

„Okej, v tom prípade pekný večer,“ mávla na pozdrav.

S úľavou sledoval spätné svetlá odchádzajúceho auta, keď si uvedomil, že nie je sám.

„Je nejaký problém?“ ozval sa muž stojaci tesne za ním.

„Debil,“ preľakol sa. „Najskôr ma strašia poliši, teraz ty.“

„Kontrolovali náklad?“

„Už ma zastavili pred pár minútami, všetko prebehlo v pohode, teraz išlo o priateľské upozornenie. Celou cestou sa to hemžilo polišmi.“

„Neskoro sme sa dozvedeli, že dnes prebieha celoslovenská akcia. Podstatné je, že zásielka je v poriadku. Tiež mám pre teba jedno upozornenie,“ povedal so širokým úsmevom.

„Som zvedavý na tú jóbovku,“ prestúpil nespokojne z nohy na nohu.

„Nejdeme dnu?“ mrkol na blikajúci nápis reštauračného zariadenia. „Dal by som si jedného turka. Musím čakať do polnoci, až potom bude vykládka na starom mieste.“

„Poďme, dám si čapáka na dobrú noc.“

V preplnenom pohostinstve našli voľný stôl vo fajčiarskej časti, pridali sa k osadenstvu vypúšťajúcemu dym z nosa a úst. Čašníik im napriek plnej prevádzke pohotovo priniesol objednané nápoje, namiesto štrngnutia si hneď odpili. Striedajúci vodič zo zalievanej kávy veľmi opatrne, Holecovi preteklo hrtanom niekoľko výdatných dúškov chladného moku.

„O pár dní dostaneš návštevu,“ podotkol druhý vodič záhadne.

„Šéfovia z Blavy sú nespokojní?“ pracovala jeho predstavivosť ako parný stroj.

„Myslíš tvoje posledné meškanie?“

„Iný problém nemám.“

„Ten ešte len príde.“

„Nenapínaj,“ dopil pivo, objednal si ďalšie.

„Je to horšie ako návšteva bratislavských šéfov,“ pokračoval v hádankách.

„Chuj, nenaťahuj ma, inak odchádzam.“

„Tibor Svrček,“ vyslovil sucho, sledujúc tvrdenie kolegovej tváre.

„Hodil si v lochu mašľu, plánuje ma v noci strašiť?“ prehodil hrdinsky, v očiach však mal ukrytý strach. Dokonale poznal bývalého šefa, pred pár rokmi mu robil vodiča a poskoka. Keď sa Svrček dostal do vyšetrovacej väzby a súd ho právoplatne odsúdil na niekoľkoročný trest, Holec využil

príležitosť, naskakoval sa k jeho manželke, užívajúc si bezstarostný život pri solventnej mladici s dokonalým telom.

„Chalan ide von,“ zapichol doňho pohľad.

„Hovno, nemá odsedenú ani polovicu trestu,“ hlesol neveriacky.

„Nejako si to vybavil.“

„Vyšetrovateľ Alici sľúbil, že majú naňho ďalšie veci,“ nechcel uveriť drsnej správe.

„Poznáš Tibora, vždy nájde cestu aj tam, kde pre iných nie je. V base sekal dobrotu, hral slušáka, aby mohol požiadať o pépečko.“

„Sudca ho pustil na podmienku?“ tiekli mu z úst slová prekvapenia.

„Presne tak, v cirkuse dajú zvieratku za dobré správenie kocku cukru, on ho prepustením na slobodu dostal za vagón.“

„To bude zaujímavé,“ dostával od nervozity chuť na niečo tvrdsie. Uvedomoval si, že siahol na šéfov majetok, ten niečo také neodpúšťal.

„Čo spravíš?“

„Nie som bábovka, neposeriem sa z neho,“ vzpriamril sa s predstieraným odhodlaním.

„Nemám z teba taký pocit,“ videl na Holecovej tvári, že sa v duchu trasie od strachu ako ratlík od zimy.

„Nechaj to na mňa,“ nabral odvahu, potúžený dvoma pivami.

„Okej, hodím ťa domov?“

„Prejdem sa, mám to kúsok.“

Dvojica sa rozišla s vedomím, že muž, ktorý čoskoro opustí brány ilavskej väznice, rozvíri bezstarostný život niekoľkých ľudí.

KAPITOLA ŠTVRTÁ

Po osvetlenej ulici večernej Ilavy ťažkopádne kráčal muž stredne vysokej postavy. Náhodný pozorovateľ by predpokladal, že sa vracia domov zmorený alkoholom, napriek dvom pivám mal však čistú hlavu. Holeca morili čierne myšlienky o najbližších dňoch, informácia o prepustení bývalého šéfa z väzenia ho mätala čoraz viac.

Vzdialil sa od hlavnej cesty, prešiel do pokojnej časti mesta, miestnymi obyvateľmi prezývanej Beverly Hills. Na mieste, kde pred rokmi nekontrolovateľne bujnel krovinatý porast, vyrástla štvrť luxusných rodinných domov. Hneď na začiatku ulice sa spoza oplotenia prvého obydlia ozval zúrivý štekot psa, ktorý vyvolal okamžitú reakciu. Pridali sa ďalší štvornohí strážcovia, ich brechot mu doznieval v ušiach aj po príchode domov.

„Ahoj, láska,“ vítal ho z kuchyne milý ženský hlas. „Zohrejem večeru?“

„Ty si jedla?“ pýtal sa popri vyzúvaní a odkladaní topánok do police.

„Čakám na teba ako vždy,“ objavila sa usmiata tridsiatnička v obtiahnutých šponovkách zvýrazňujúcich vyšportovanú postavu.

„Alicka, nemám chuť,“ odvetil napriek hladu, ktorý pociťoval cestou domov.

„Ideš z krčmy?“ zvrátila čelo, do nosa jej udrel cigaretový pach.

„S kamošom, ktorý preberal zásielku, som skočil na dve pívá.“

„V rádiu som počula, že prebieha celoslovenská policajná kontrola,“ venovala mu vystrašený pohľad. „Všetko je v poriadku?“

„Poviem ti. Kde sú deti?“

Prešli do kuchyne, sadli si za stôl.

„Pred chvíľou som ich uložila do postele.“ Cítila, že jej chce oznámiť niečo dôležité.

„Transport prebehol v poriadku, aj keď ma kontrolovali dve policajné hliadky. Legenda s prevozom paplónov z poľských trhov je dokonalá, nikto sa v nich nechce hrabať.“

„Tak potom čo?“ vybadala jeho značné rozrušenie.

„Svrček ide von,“ hlesol pomedzi zuby.

„Svrček?“ skríkla, hneď si ústa prekryla dlaňou. „Ako je to možné? Odkiaľ to máš?“ zavalila ho otázkami.

„Púšťajú ho o niekoľko dní na podmienku.“

„Na podmienku?“ zaborila Alica rozťahnuté prsty do hustých vlasov. „Čo urobíme?“

V kuchyni nastalo ticho, plne si uvedomovali, čoho sa dopustili. Nemysleli na porušenie Božieho prikázania nezomilniš, aj keď už nebola Svrčekovou manželkou. Po dvoch rokoch jeho väznenia podala žiadosť o rozvod, vďaka exmanželovým predaným nehnuteľnostiam si užívala s mladším milencom.

„Vyjde s podmienkou na krku, neodváži sa na nás siahnuť,“ upokojoval ju.

„Požiadame políciu o ochranu,“ navrhla.

„Šibe ti?“ vybuchol. „Robím s bielym práškom, vieš si predstaviť, ako sa mi za riťou motajú poliši? To sa môžem ísť rovno udať.“

„Musíme niečo vymyslieť,“ premýšľala zúfalo.

„Nič mi nenapadá.“

„Vyparme sa niekam.“

„Blázniš? Máš dve decká.“

„Nechám ich u mamy.“

„Zabudla si, že kvôli tvojmu manželstvu so Svrčekom ťa odvrhla celá rodina?“

„Nafingujem vlastný únos,“ napadla jej spásonosná myšlienka. „Mama má deti rada, určite sa ich ujme.“

„Ako to chceš spraviť?“

„Nájdi dvoch kamošov, ktorí ma akože unesú.“

„Unesú?“

„Ako vo filme. Pôjdem po ulici, zastane pri mne dodávka, vybehnú dvaja chlapi v kuklách, chytia ma, naložia do auta. Začnem kričať, ľudia to uvidia, zavolajú políciu,“ sypala, akoby nad tým uvažovala týždeň.

„Museli by byť traja, zabudla si na vodiča.“

„To je jedno, nech sú traja, keď treba, aj štyria. Zaplatím im.“

„Nezdá sa mi to.“

„Prečo?“ nechcela sa vzdať nápadu. „Zaberie to.“

„Policajti ti to zožerú, ale Svrček nie,“ naďalej pochyboval o fiktívnom zločine. „Čo ak policajti dodávku chytia? Chlapi dostanú basu na sto rokov.“

„Nedostanú,“ tvárila sa, akoby mala všetko vopred premyslené. „Poviem, že to bola len stávka, skúška mojej odvahy,“ fabulovala ďalej.

„Hm, dobre,“ pripustil alternatívu predstieraného únosu. „Čo bude so mnou? Policajti ma začnú podozrievať, Svrček mi zláme všetky kosti.“

„Nebud' sraťo, zdrhneš za mnou,“ pohladila ho po líci.

„Ako dlho budeme preč?“

„Mesiac, dva, pokojne aj viac, prachov mám dosť pre oboch.“ Zvažovala, že hneď v pondelok navštívi realitnú kanceláriu a predá ďalšie nehnuteľnosti.

„Posratý život,“ začínal ľutovať, že sa stal milencom šéfovej manželky.

„Všetko dobre dopadne,“ vstala, rozkročmo sa naňho posadila.

O pár sekúnd z neho ľútosť opadla, zabudol na hlad, Svrčka aj budúcnosť, z ktorej mu od premýšľania takmer praskla lebka.